

- 4) naruszenie prawa polegające na naruszeniu art. 9 ust. 2 rozporządzenia 1/2003 poprzez jego błędną wykładnię w związku ze:
- a) wskazaniem przez Sąd jako podstawy wznowienia postępowania naruszenia zobowiązania o treści niewynikającej z treści jej sentencji, tj. prawnie wiążącej części decyzji w sprawie AT.39816 – Dostawy gazu na rynki wyższego szczebla w Europie Środkowo-Wschodniej;
 - b) wskazywaniem przez Sąd na okoliczności, które nie stanowiły podstawy wydanej ww. decyzji i nie były związane z jej przedmiotem, jako podstawy wznowienia postępowania, co doprowadziło Sąd do błędnego przyjęcia, że Komisja nie popełniła oczywistego błędu w ocenie adekwatności zobowiązań; przy czym PGNiG podnosi, że zarówno wszystkie powyższe naruszenia łącznie, jak i każde z nich samodzielnie, miały decydujący wpływ na treść wyroku, a zatem każde ze wskazanych naruszeń samodzielnie powinno skutkować uchYLENIEM wyroku.

(¹) Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Brně (Republika Czeska) w dniu 14 kwietnia 2022 r. – CD/Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky

(Sprawa C-257/22)

(2022/C 266/17)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Krajský soud v Brně

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CD

Strona pozwana: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 4 ust. 2 i 3 oraz art. 5 in fine dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE (¹) z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich w związku z art. 2, art. 4 i art. 19 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby przy dokonywaniu oceny, czy decyzja o zobowiązaniu do powrotu zgodnie z art. 6 dyrektywy 2008/115/WE nie spowoduje naruszenia zasady non-refoulement, zastosować pojęcie bezpiecznego kraju pochodzenia zgodnie z art. 36 i 37 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE (²) z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej w połączeniu z zawężoną definicją zasady non-refoulement, obejmującą wyłącznie zakaz niewłaściwego traktowania w rozumieniu art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 3 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności?

(¹) Dz.U. 2008, L 348, s. 98.

(²) Dz.U. 2013, L 180, s. 60.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale ordinario di Ravenna (Włochy) w dniu 22 kwietnia 2022 r. – G.D., A.R., C.M./Ministero dell'Istruzione, Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

(Sprawa C-270/22)

(2022/C 266/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale ordinario di Ravenna

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: G.D., A.R., C.M.

Strona pozwana: Ministero dell'Istruzione, Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS)

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w wyroku Motter Trybunał wymaga odstąpienia od stosowania przepisów krajowych dotyczących zaliczania dotychczasowych okresów pracy przy ustalaniu stażu pracy przy okazji zatrudnienia na stałe (tzw. „rekonstrukcji kariery zawodowej”) nauczycieli, w przypadku gdy przepisy te nie są „in concreto” korzystniejsze dla nauczyciela, który był wcześniej zatrudniony na podstawie umów na czas określony, w porównaniu z rekonstrukcją kariery zawodowej na podstawie art. 485 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 297/1994 i związanych z nim przepisów? Czy też w wyroku Motter Trybunał stwierdził w sposób ogólny i abstrakcyjny, a zatem w drodze stwierdzenia mającego zastosowanie do każdego konkretnego przypadku, że rekonstrukcja kariery zawodowej dokonana zgodnie z przepisami krajowymi jest zgodna z klauzulą 4, w związku z czym sąd krajowy nie będzie musiał odstąpić od stosowania art. 485 decreto legislativo (dekretu ustawodawczego) nr 297/1994 i związanych z nim przepisów, ponieważ zostały one uznane za zgodne w tej kwestii z prawem [Unii Europejskiej]?
- 2) Posiłkowo do poprzedniego pytania (to znaczy jedynie w przypadku, gdyby uznano, że prawo Unii wymaga odstąpienia w sposób wybiórczy od stosowania art. 485, który należałoby zatem uznać za przepis „korzystniejszy”) – czy klauzulę 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r. i stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. 1999, L 175, s. 43), należy interpretować w ten sposób, że wspomniana klauzula wymaga, aby w przepisach krajowych traktowano na równi – do celów zaliczenia stażu pracy na czas określony nauczyciela, który stał się pracownikiem mianowanym – pracę tymczasową wykonywaną przez nauczyciela zatrudnionego na czas określony, bez żadnego minimalnego progu dotyczącego znaczenia liczby dni przepracowanych w każdym roku szkolnym? Czy też przeciwnie, przepisy krajowe wykluczające znaczenie pracy nauczycieli zatrudnionych na czas określony, cechującej się tymczasowym charakterem (krótkie i sporadyczne okresy zastępstw), w przypadku gdy nie była ona wykonywana w każdym roku szkolnym przez co najmniej 180 dni lub od dnia 1 lutego do końca rady klasyfikacyjnej [art. 11 ust. 14 ustawy nr 124/1999, zgodnie z którym „(u)stęp 1 art. 489 tekstu jednolitego należy rozumieć w ten sposób, że uważa się, iż praca nauczyciela zatrudnionego na czas określony świadczona, począwszy od roku szkolnego 1974/1975, była wykonywana przez pełny rok szkolny, jeśli trwała co najmniej 180 dni lub jeśli praca ta była wykonywana nieprzerwanie od dnia 1 lutego do zakończenia czynności rady klasyfikacyjnej”], są zgodne z klauzulą 4?
- 3) Również posiłkowo do pytania pierwszego (to znaczy jedynie w przypadku, gdyby uznano, że prawo Unii wymaga odstąpienia w sposób wybiórczy od stosowania art. 485, który należałoby zatem uznać za przepis „korzystniejszy”) – czy wspomniana klauzula 4 wymaga uznania, że praca na czas określony wykonywana w wymiarze czasu pracy mniejszym niż wymiar przewidziany dla pracy na czas nieokreślony ma takie samo znaczenie pod względem stażu pracy z chwilą, gdy nauczyciel stał się pracownikiem mianowanym? Jeśli nie, sąd odsyłający zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości o wypowiedzenie się w przedmiocie minimalnej długości czasu pracy (np. niepełny wymiar czasu pracy na czas nieokreślony), po przekroczeniu której rzeczona klauzula 4 wymagałaby takiego uznania w prawie krajowym.

Z innego, analogicznego punktu widzenia sąd odsyłający zwraca się zatem do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy prawo krajowe – które wyklucza, aby praca wykonywana w ułamkowym wymiarze etatu poniżej progu tygodniowego wymiaru czasu pracy w przypadku niepełnego wymiaru czasu pracy, przysługującego porównywalnemu nauczycielowi, miała znaczenie do celów uznania stażu pracy wykonywanej przed mianowaniem przez nauczyciela, który stał się pracownikiem mianowanym – jest zgodne ze wspomnianą klauzulą 4?

Posiłkowo do powyższego ostatniego pytania częściowego sąd odsyłający zwraca się zatem do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy prawo krajowe – które przewiduje uwzględnienie „pro rata temporis” do celów uznania stażu pracy wykonywanej przed mianowaniem przez nauczyciela, który stał się pracownikiem mianowanym, w odniesieniu do pracy wykonywanej w ułamkowym wymiarze etatu poniżej progu tygodniowego wymiaru czasu pracy w przypadku niepełnego wymiaru czasu pracy, przysługującego porównywalnemu nauczycielowi – jest zgodne z rzeczoną klauzulą 4?